

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 5.

3die februar 1895.

21de aarg.

Mama er glad i gutten sin.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfud. I passer til en adresse paa over 5 ekspr. levers det for 40 cents, og over 25 ekspr. for 35 cents. I Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt dekkammenne redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Fjerde lektie.

ABC-klasjen: Matt. 22, 37, 39: Jesus sagde: „Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit hjerte . . . og din næste som dig selv.“

Katekismus-klasjen: Matt. 22, 37-40: Jesus sagde: „Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det første og store bud. Men det andet er lig dette: Du skal elske din næste som dig selv. I disse to bud hænger al loven og profeterne.“

Forklarings-klasjen: Samme som ovenfor og Rom. 3, 20 (Sp. 30).

Wink.

Nødvendigheden af Guds skrevne Lov.

Sambittigheden hverken er eller burde være sin egen lov.

— Sambittigheden er sjælens øie, men i det falske menneske er det saa svagt, at det trænger lyset fra oven, Guds skrevne lov.

— En klog kunstner vil bruge sit øie, men stole alene paa sin maalestof. Saaledes bør vi lytte til sambittighedens røst, men forlade os alene paa den skrevne lov.

— Ethvert sambittighedens bud kommer til os med guddommelig myndighed, naar det har et gudsord i ryggen; men naar det ikke har et gudsord at støtte sig til, kan det være en mening, men ikke en ret sambittighed.

— Naar der spørges, hvad der er ret eller galt, er ikke sambittigheden, men Guds lov, høiesteret.

— Sambittigheden er bleven sammenlignet med et ur, og Guds lov med jolen. Uret er blot da ret, naar det stemmer med jolen. Ugedan er det med sambittigheden; blot da er den en paalidelig leder, naar den retter sig efter Guds bud.

Lovens indhold.

Matt. 22, 38-40: „Dette er det første og store bud.“ „Elsk Gud!“ er det første bud

med hensyn til alder. Det var bindende for englens og var skrevet i Adams hjerte, før noget andet menneske var skabt, og noget andet bud var nødvendigt. Det er først oglaa i værdighed. Andre bud angaar menneskets forhold til mennesker, dette bestemmer forholdet mellem mennesket og dets almægtige skaber. „Elsk Gud!“ er det store bud, fordi det indeslutter alle andre bud; bryd dette bud, og du har brudt alle andre; bryd hvilket som helst andet bud, og du har brudt dette.

„Det andet er lig dette.“ Af alle byder er kærlighed til næsten den, som er mest lig kærlighed til Gud, ligesom blandt alle stjerner maanen er den, som mest ligner jolen.

„I disse to bud hænger al loven.“ Den, som bryder et af disse bud, bryder hele loven.

— Gud er Kærlighed; derfor er Kærlighed den høieste byd.

— Kærligheden er som et høit kirkeetaarn, hvis top forgyldes af solen, efterat mørket har lagt sig over de øvrige dele af bygningen. Saaledes løfter kærligheden sig op over alle andre byder; naar de har følt mørkets svøb, staar Kærligheden lysende frem mod evighedens himmel.

— Al sand Kærlighed er en. Der er en øvre og en nedre dam, men begge fyldes af den samme kilde; thi naar Kærlighed til Gud har fyldt et menneskes hjerte, flyder den over i Kærlighed til næsten.

— Det er blot i Gud, at hjerter i sandhed mødes.

— Kærlighed er den lænke, som binder os til Guds trone, en til alle og alle til en.

— Hensigten er handlingens sjæl.

— En mand saa ved en feiltagelse et stort guldstykke op i fattighøssen. Han søgte straks at faa det ud igen for faa at give et mindre pengestykke isteden. Men da han saa, at høssens indretning gjorde hans bestræbelser frugtesløse, begyndte han at gjøre sig til af sin rundhaandethed. En, som var vidne til hele tildragelsen, sagde medrette til ham: „Ikke hvad du gav, men hvad du mente at give, er det, som Gud saa.“

— En skyldner, som ikke kan betale sin gjæld, skylder dog fremdeles at betale.

Lovens brug og nytte.

Loven er givet for at holde os fra at synde, ligesom gjerdet er opført ved afgrundens rand for at holde vandringsmanden fra at styrte ned.

— Den, som ærgrer sig over de skranker, som loven ved sine forbud sætter for hans færdsel, er ikke mere vis end barnet, som striger, fordi moderen tager den farlige kniv fra det.

— Om du støder en stor sten ud i en rivende strøm, vil du ikke dermed stanse strømmen. Men elven, som før flød lydløst omend hurtig, vil nu begynde at bruse og skumme omkring den hindring, som den møder i sit løb. Paa

lignende maade vækker loven menneskets hjerte til oprør; netop selve forbudet mod at synde vækker i ham lyst til synd og bringer saaledes for dagen, hvor mægtig synden i ham er.

— Lad en gut, som ikke forstaar sig paa brugen af værktøjet, tage et stort brett og forsøge at høvle det lige; lad ham derpaa tage et retsholt og lægge det paa brettet, og han vil finde, at en rotte kunde smutte mellest paa et dusin steder. En mand vil neppe finde noget hos sig selv, som er uret, saalænge han bruger indbildsghed og egenfjærlighed som maalestok. Men lad ham tage Guds lov til retholt og lægge den langsmed sine handlinger, og han vil finde, at de alle er urette — ikke en af dem er ret.

— Et speil tør ikke den ren, som ser i det, men faar ham til at gaa efter vand, som kan gjøre ham ren. Saaledes viser loven os vore synder og driver os derved til at søge Kristi blod, som renter os af al synd.

— Guds bud er jernlænker for den bantro, guldblænker for den troende.

— Guds bud er ikke mere besværlige for den troende end bingerne for fuglen.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Fourth Lesson.

ABC Class: Matt. 22. 37, 39: Jesus said: "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart . . . and thy neighbor as thyself."

Catechism Class: Matt. 22. 37-40: Jesus said: "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind. This is the first and great commandment. And the second is like unto it, Thou shalt love thy neighbor as thyself. On these two commandments hang all the law and the prophets."

Explanation Class: Same as above and Rom. 3. 20.—Qu. 30.

SUGGESTIONS.

Our need of a written Law of God.

Conscience neither is nor ought to be its own rule.

— Conscience is the eye of the soul; but in fallen man it is so weak that it needs the light from above, the written law.

— A wise artist will use his eye, but trust only to his rule. Thus natural conscience should be listened to, but the written law alone is to be relied upon.

— Every command of conscience, where it has a word of God to back it, therefore carries a divine authority with it. But if no such word of God can be produced, it may be a strong opinion, but it is not conscience.

— In questions of right or wrong, not conscience, but the law of God, is the supreme court.

— Conscience has been compared to a clock, and the law of God to the sun. The clock is right, only when it keeps time with the sun. And so it is with conscience; it is a safe guide, only when it is directed by the commandment of the Lord.

The substance of the Law.

Matt. 22. 38-40: "This is the first and great commandment." "Love God!" is the first commandment, first for antiquity. It was binding on the angels and written on the tablets of Adam's heart before any other human being was made, and any other commandments were necessary. It is first also in dignity: other commandments deal with man and man, but this with man and his almighty Maker.—"Love God!" is the great commandment, because it contains all the other commandments; break this commandment, and you break all the others; break any other commandment, and you break this one.

"The second is like unto it." Of all the virtues, love to the neighbor is most like love to God, as of all other heavenly bodies the moon is most like the sun.

"On these two commandments hang all the law and the prophets." He that breaks any one of these commandments, breaks the whole law.

— God is love, therefore love is the greatest of graces.

— Love is like a great church-tower, whose top is gilded by the sun, after all the other parts of the building are shrouded in gloom. Thus love lifts itself above all other graces; when they have felt the wrap of darkness, love shines luminous against the sky of eternity.

— All true love is one. There are upper and nether pools, but the same fountain fills both of them; for when man's heart is overcharged with love to God, its love flows out to man.

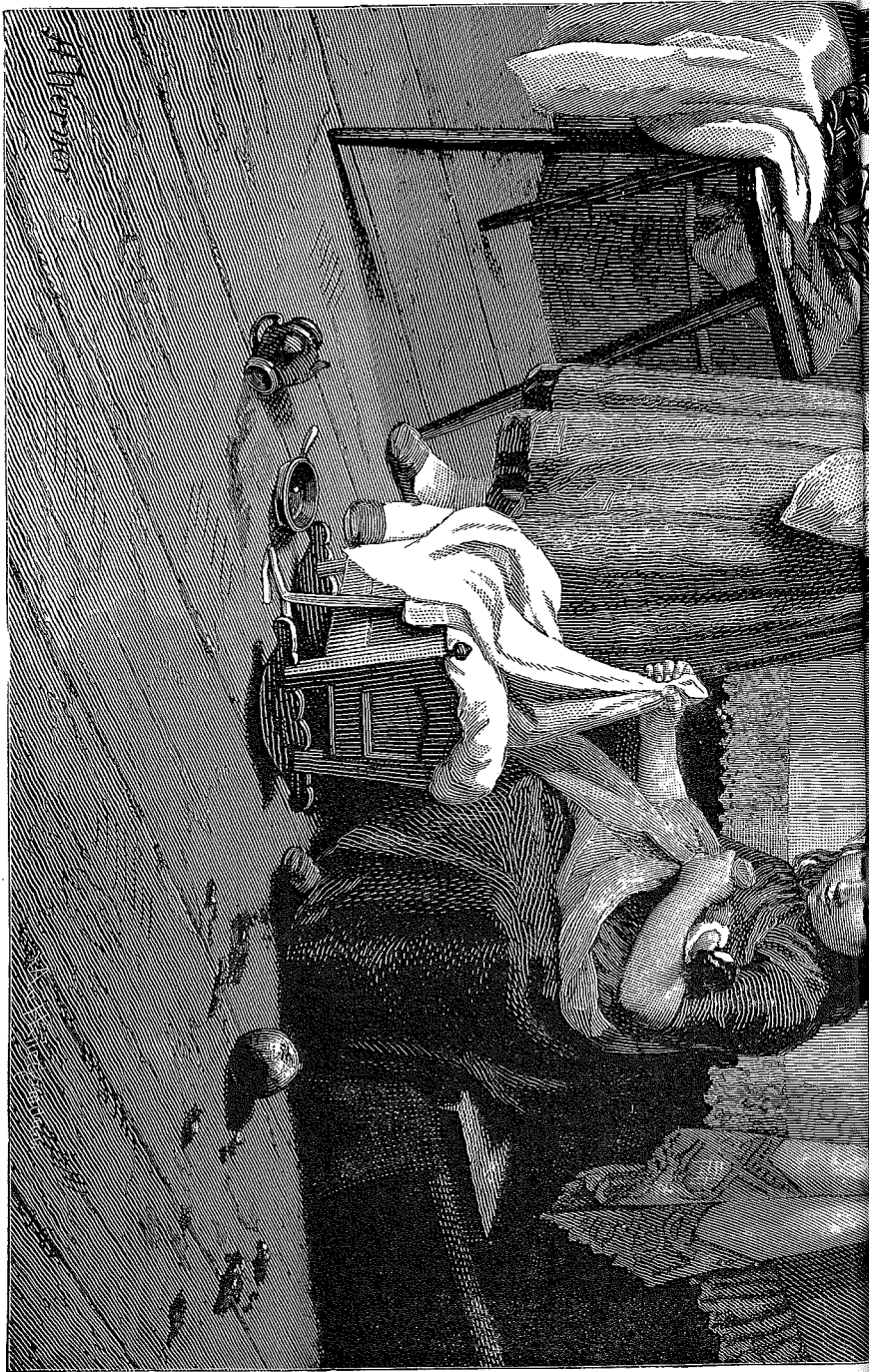
— It is only in God that hearts can truly meet.

— Love is the chain that binds us to the throne of God, each to all, and all to each.

— Intention is the soul of the act.

— A man by mistake dropped a gold coin into a charity box, and then tried to withdraw it, and replace it with another coin. The box being so constructed, however, as to make his efforts fruitless, he commenced to congratulate himself on his liberality. But a witness of the occurrence rightly told him: "Nay; not what you gave, but what you meant to give, was all that God saw."

— A debtor who cannot pay, yet remains under the obligation of paying.

Grulebagg's morgen.

Use of the Law.

The law is given to restrain us from sin, as the fence is placed at the edge of the precipice to restrain the traveler from falling into the abyss.

— He that frets at the restraints of God's law, because it forbids this or that is no wiser than the infant that screams, because the mother has taken a knife out of its foolish hands.

— Roll a large rock into a rapid river, and you will not arrest the flowing of the water; but, while the stream ran silently, though swiftly, before, it will now begin furiously to foam and fret around the obstacle which it finds in its path. In the same manner the law awakes the rebellion in the heart of man, so that the very forbidding him to do the sin arouses in him a desire to do it, thus revealing his extreme sinfulness.

— Let a boy, who is unskilled in the use of tools, take a board and try to plane it straight, and then let him take a straight-edge and lay it on. A rat could run between that edge and the board in a dozen places! A man seems all right to himself, while he measures himself by conceit and self-love. But let him take God's law as a straight-edge and lay it alongside of his actions, and, according to that test, every one of them is crooked—not one of them is straight.

— A looking-glass does not wash him who looks therein, but makes him look for water that may make him clean. Even so the law shows us our sins, and thus drives us to seek the blood of Christ which cleanses from all sin.

— God's commands are iron chains to the unbeliever, golden chains to the believer.

— To a believer the laws of God are no more burdensome than wings are to a bird.

Gullis haab.

(Fortsættelse.)

Brændevinet ja! — —" Madam Brun mumlede endnu noget mellem tænderne. Men i det samme hørtes skridt i trapperne.

"Hører De, madam Brun, der kommer far?" "Og det blege ansigt straalte af glæde.

"Da er det bedst jeg gaar; thi hvis jeg venter, vil jeg ikke kunne lade være at sige ham mere, end han synes om."

Men Gulli hørte intet og saa intet andet end sin far, som i næste øieblik traadte ind i dørelset. Han havde engang været en høi, vakkert, velvoksen mand, men nu var hans bedste kraft brudt; druffenskabens onde aand havde trykket sit stempel paa ham. Man kunde se det paa det opsvulmede ansigt, de

blodsprængte øine, den usfure gang og de skjælvende hænder. Han var dog ikke drukken nu — Gulli var taknemmelig derfor —, og med en skamfuld rødme paa kinden hørte han sig ned over sit barn, som taus klyngede sig ind til ham i dyb, inderlig hengivenhed.

"Saa, Gulli! Saa, min pige!" sagde han, idet han forsøgte at løsne de smaa arme, som havde slynget sig saa haardt om hans hals. "Na Gulli, Gulli!" Den stoffars mand brast i graad. "Jeg fortjener ikke, at du er saa glad i mig. Jeg er en fortabt usling, og jeg foragter mig selv paa grund af mit liv. Jeg har nok tænkt paa dig flere gange, men jeg kan ikke lade være at drikke. Gulli, jeg har ikke den mindste magt over mig selv."

"Stoffars far", sagde Gulli og klappede ham paa kinden med sin lille haand. "Jeg ved nok, at du holder af din lille Gulli. Men du vil snart holde op at drikke. Vil du ikke det, far? Og da skal vi blive saa lykkelige igjen."

Men faderen blot rystede paa hovedet med en bedrøvet, hjælpeløs mine. Han vidste, hvor ofte han havde forsøgt at gjøre modstand, men altid var falden for fristelsen.

"Far", sagde Gulli, "vil du ikke tage mig i dine arme og bære mig, saaledes som du før pleiede at gjøre; det vilde være en saadan hvile for min ryg."

Og faderen tog barnet i sine arme, og med den lilles ansigt tæt ind til sit gif han frem og tilbage paa gulbet, mens lille Gulli, som nu var ubeskrivelig lykkelig, fortalte forunderlige historier om det solrige hjem paa landet, som hun havde drømt om, og om alt, hvad hun vilde gjøre, naar hun blev frisk.

"Da skal jeg arbejde saa flittig for dig, far, og forsøge at vise, at jeg ikke er en saadan unyttig skabning alligevel."

Mange aar senere syntes faderen, at han hørte disse ord fra den elskelige barnemund og kjendte trykket af de smaa arme omkring sin hals. Og han havde da gjerne villet give hele verden for endnu engang at kunne trykke den lille spæde haand og høre den lilles kjærlige stemme, som da var holdt op at lyde for altid her paa jorden.

"Nu maa jeg lægge dig igjen, Gulli", sagde han efter en stund; "thi jeg har faaet et lidet arbejde, som jeg skal begynde kl. 10."

"Men du kommer jo hjem til mig i aften, far?" spurgte den lille pige og saa op paa ham med et utroligt bønfuldende blik.

„Ja, vær ikke ræd, Gulli, jeg skal nok komme hjem“, lød det opmuntrende svar. Den rolige stund, han havde tilbragt hos sit barn, havde øvet en velgjørende virkning paa hans nerver og skjænkter ham noget af barnets haab for fremtiden.

„Vær ikke ræd, jeg skal nok komme hjem og have med noget godt til dig tilafstæns. Kameraterne skal ikke faa loffet mig til at drikke iafsten; nei, de skal ikke.“

Og den lille tillidsfulde Gulli troede ham endnu engang; hun lo og klappede i hænderne af glæde.

Denne dag mødte solen et lidet lykkeligt ansigt under sit korte besøg i det lille, fattige værelse, og det var en glad nyhed, som Gulli idag kunde berette sin gamle ven.

„Han kommer hjem, kjære sol“, hvistede hun, „far kommer hjem iafsten.“

Og solen svarte hende med mange smil og varme lys, og med det gullokkede hoved paa puben sovned den lille saa trygt som et træt barn ved moderens bryst.

Saadan fandt Robert hende, da han kort efter kom styrkende hjem varm, straalende, lykkelig og ivrig efter at faa berette sin søster dagens underlige oplevelser.

„Robbi, hvor du skræmte mig!“ sagde den lille, idet hun heftig reiste sig i sengen.

„Jeg har haft en saadan deilig drøm.“

„Drøm! — Bryd dig ikke om drømme, Gulli; jeg har noget bedre end drømme at tale med dig om idag.“

„Men Robbi, hvad er det du har gjort dit ansigt?“ udbrød hun, da hun fik øie paa bindet om hans pande.

„Det gjør ikke noget. Jeg faldt overende og slog panden mod en sten; men det var rigtig en lykke for mig, skal jeg sige dig. Hvad mener du om denne?“

Med disse ord tog Robert triumferende en blank halvdollar op af lommen.

„Nei saa deilig! Hvorledes har du faaet den?“ spurgte Gulli forbauset.

„Ja, det kan du vel spørge om“, sagde Robert leende. „Jeg skal fortælle dig alt sammen, naar jeg har kogt te til dig.“

Og snart efter begyndte han at fortælle. Mere end en gang blev han afbrudt ved udbrud af forbauselse og henrykkelse fra Gulli.

„Åh, Robbi, hvilken ubeskrivelig snild herre!“ sagde hun tilslut, da gutten stansede for at puste ud. „Sagde han virkelig, at

Gud havde sendt ham til denne del af London for at tale med fattige gutter om ham?“ spurgte Gulli forundret over alt, hvad hun hørte.

„Ja, og han har gjort den gamle far saa fin, og jeg skal blive med paa første møde, som han holder der, og det skal være fredag aften.“

„Åh, Robbi, hvor jeg skulde ønske, at ogsaa jeg havde kunnet være med.“

„Det er bare for gutter, Gulli, saa du kunde ikke have været med, selv om du havde været frisk. Men tænk, han har sagt at han skal komme og hilse paa dig, og han skal give dig medicin, saa du kanst blive aldeles frisk.“

„Vil han virkelig det? Nei hvilken herlig dag dette har været! Og hvad synes du vel? — Far har været hjemme idag, og han har baaret mig og været saa venlig mod mig. Han har faaet arbejde, og han lovede mig at komme hjem iafsten med noget godt til kveldsmad.“

„Det høres bra det, Gulli, og jeg skal tro det, naar jeg ser det“, sagde Robert noget tvilende. Staffars Robert! Han var bleven altsor ofte narret, til at han kunde tro, hvad faderen sagde.

„Tror du ham ikke? Jo, men denne gang er jeg sikker paa, at han vil komme.“

Og det lykkelige barn kunde ikke rokke i sin sikre tro, indtil hun tilslut rent medtaget af al denne ubentede glæde og lykke sovned.

Sov du, staffars liden! Han, som du stolede saa sikkert paa, han sidder henne i kroen sammen med sine drikkende og straalende kamerater, og han har glemt baade sit barn og sine løfter.

Robert sad ved siden af hendes seng henfunken i dybe tanker. Han havde idag for første gang hørt tale om en hellig og retfærdig gud, og med forfærdelse tænkte han paa det skrækelige sted, hvorhen alle, som bliver skilte fra Gud, maa komme. Var hans hjerte da virkelig saa ondt, som doktoren havde sagt? Han betvivlede det, og han kunde ikke forstaa, hvorfor Gud skulde dømme ham saa strengt. Og lille Gulli? Skulde ogsaa hun stødes bort fra Guds ansigt — den snilde, taalmodige Gulli?

(Fortætttes.)

En brilleslange i huset.

En dag opstod der stor forstrækkelse og uro blandt beboerne af et missionshus paa øen Mauritius, hvor missionsnær Ansørge levede og virkede. En tjenestepige var nemlig bleven bidt af en stor cobra eller brilleslange straks i nærheden af huset, og det var ikke lykkedes at fange eller dræbe dyret. Pigen døde af biddet, og man havde grund til at tro, at slangen opholdt sig lige ved eller — hvad der slet ikke var usandsynligt — inde i selve huset og naarjomhelst kunde kræve et nyt offer.

Missionsnæren overgav hver aften sig og sine og alle børnene i Guds faderlige varetægt. Herren kan jo bevare sine ogsaa fra giftige slanger.

En nat vaagnede missionsnæren imidlertid ved en heftig smerte i det ene ben. Med forstrækkelse tænkte han, at slangen havde bidt ham, og at han nu maatte være beredt paa at dø. Han syntes allerede at merke slangegiftens lammende indflydelse; han var hverken istand til at røre sig eller raabe om hjælp. Kold sved trængte sig frem paa hans pande og hele legeme. Han var dog endnu ved fuld bevidsthed, og hans henrundne liv rullede op for hans sjæl med forbausende tydelighed. Med barnlig tro og tillid overgav han sig til den trofaste Gud og bad om alle sine synders forladelse for Jesu skyld.

Men efterhaanden begyndte den lammende følelse at gaa bort. Skulde han alligevel have taget fejl? Han kunde nu raabe om hjælp og vækkede tjeneren, som tændte lys og skyndte sig hen for at se, hvad der fejlede hans herre. Svag og medtaget, som den brave missionsnær var, havde han vanskeligt for at rejse sig fra sit leie; men ved tjenerens hjælp lykkedes det. Nu gennemløgte man sengen og fandt vistnok ingen slange, men en meget stor giftig edderkop, som sandsynligvis var den, som ved sit bid havde vækket missionsnæren. Denne edderkops bid er vistnok smertefuldt, men ikke farligt. Missionsnæren var allerede tilbøielig til at le af den angst og frygt, han havde følt — da rykker tjeneren sengen noget tilside, og man hører noget falde ned paa gulvet. Da man ser efter, viste det sig at være den far-

lige brilleslange, som netop havde været ifærd med at krøbe op mellem sengen og væggen, og som sikkert ved sit bid vilde have dræbt den sovende missionsnær.

Edderkoppen maatte dennegang være det redskab, som Herren benyttede for at vække den sovende, for at han ikke skulde blive dræbt af den farlige slange.

(Efter sv. Barnav.)

Stjulte dyr.

Et begriber ikke, at han kunde drukne i saa lidet vand. (3 fugle, 1 fisk.)

Hans A. Tørbæk.

Bogstavgaade.

2 3 9 er en by i Italien. 5 3 4 en flod i Rusland. 2 6 3 4 8 en flod i Frankrig. 7 3 6 4 et guttenavn. 1 3 og 1 2 8 to tal. 4 3 2 5 en himmelegn. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 en by i Norge

J. B.

Firkantgaade.

Af bogstaverne a a a a a g g i l n n o r r r dannes navnene paa 1. En by i Nordafrika. 2. En by i Rusland. 3. En by i Forindien. 4. Et fyredskab, hvilke kan i ordnet stilling læses baade vandret og lodret.

J. B.

Gaadespørgsmaal.

1. Hvad er det, som alle børn har paa ryggen sin?
2. Nævn mig noget, som aldrig en solstraalet kan skinne paa.
3. Hvad gjør man, før man staar op?
4. Hvad slags haar har kongens hest?